

Rose

# DASH

3

대쉬

ijen

เขียน

Lilac Snow

แปล



การอ่านด้วยรากศัพท์ที่สนุก



# คำนำสำนักพิมพ์

ยิ่งความสัมพันธ์เปราะบาง ยิ่งต้องระวังให้มาก...

สำหรับคอนแจกยงกับจงจีฮอน นับว่าเป็นคู่ที่เปราะบางไม่น้อย ไม่ใช่เพราะพวกเขารักกันไม่มากพอ แต่บางครั้งสัญชาตญาณอัลฟาและโอเมก้า ก็พาให้ความเข้มแข็งพังทลาย กอปรกับฟีโรโมนที่เอาแน่เอานอนไม่ได้ ซึ่งจีฮอนทำทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้ฟีโรโมนของตัวเองกระทบต่อแจกยงที่ต้องใช้ร่างกายและจิตใจในการว่ายน้ำ ต่อให้ต้องเลือกวิธีอันตรายจีฮอนก็ไม่ลังเล

เนื้อหาเล่มนี้กล่าวถึงสัญชาตญาณเพศรองอย่างเข้มข้น ต่างฝ่ายต่างต้องรับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้นแถมควบคุมไม่ค่อยได้ แน่หนอนว่ายอมเกิดปัญหาตามมาไม่มากนักน้อย แล้วพวกเขาจะผ่านเรื่องนี้ไปได้อย่างไร มาเอาใจช่วยไปด้วยกันนะคะ

Rose

## จากใจผู้แปล

ในยุคสมัยที่ทุกคนตระหนักเกี่ยวกับธงสีต่างๆ ของตัวละครหลักในแต่ละเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นธงเขียว ธงแดง ธงเขียวแบบตาบอดสี ธงสีแดงโมแก้วมังกรอะไรก็ตามแต่ หากทุกท่านอยากสัมผัสนิยายพระเอกธงเขียวที่ไม่ได้เป็นเขียวแบบจิตตุงแปง เอ้ย จิตปรุรงแตง หรือเขียวแบบตาบอดสี คุณอาจจะตกหลุมรักควอนแจกยอง พระเอกของเรื่องในตอนแรกดูเป็นไพบีหมาป่าเดี๋ยวตาย แต่ไปๆมาๆ นี่มันหมาใหญ่ซัดๆ <<

ด้วยพล็อตเรื่องที่วางมาอย่างน่าสนใจ เป็นแนวโอเมก้าเวิร์ส แถมตัวละครหลักทั้งสองยังอยู่ในวงการนักกีฬาว่ายน้ำทั้งคู่ เรื่องลึกลับความลับไม่ต้องพูดเยอะให้เจ็บคอ เราจะได้รู้เกี่ยวกับเบื้องลึกเบื้องหลังของวงการกีฬาว่ายน้ำระดับชาติแบบน่าๆ พร้อมกับคอยลุ้นความสัมพันธ์ของตัวละครทั้งสองคน คนหนึ่งต้องล้มเลิกความฝันของตัวเอง ส่วนอีกคนหนึ่งไล่ตามอีกคนที่เป็นความฝันของเขา เราจะได้สัมผัสได้ถึงความปรารถนาอันแรงกล้า (?) ที่แจกยองมีต่อจิสอนทั้งเรื่องเลยคะ อารมณ์ประมาณน้องน้ำและพี่ไซนของเขาอ่านไปทั้งเรื่องจะรู้สึกได้เลยว่าเด็กน้อยคนนั้นเฝ้ามองคนที่มาโดยตลอดทุกอย่างมันอบอวลไปด้วยความรักของหมาเด็กที่มีต่อพี่ชายคนเก่งของเขา อันนี้จะถือเป็นการสปอยล์หรือเปล่านะ เพราะนักอ่านทุกท่านที่อ่านเรื่องนี้ อาจจะต้องเตรียมขงนม เตรียมผ้าอ้อม และเตรียมตัวเป็นอนุยายคอยเลี้ยงหลานด้วยนะคะ ^^!

สุดท้ายนี้ขอแนะนำตัวเองสักหน่อย *Lilac Snow* เองนะคะ นิยายเรื่องนี้ถือเป็นเรื่องที่สามแล้วที่ผู้แปลมีโอกาสได้มาโลดแล่นอยู่ในวงการนิยายแปลเกาหลี ซึ่งถือว่ายังใหม่มากๆ สำหรับผู้แปล ในขณะที่กำลังเขียนข้อความนี้อยู่ ผู้แปลกำลังแปลนิยายเรื่องนี้ในช่วงโค้งสุดท้ายของเรื่องแล้ว และกำลังพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อทำให้งานออกมาดีที่สุุดคะ ผู้แปล

อยากจะขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาสและไว้วางใจจนได้มาแปลเรื่อง *DASH* ค่ะ ผู้แปลรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้มาถ่ายทอดนิยายเรื่องนี้ ออกมาเป็นภาษาไทยให้ทุกท่านได้อ่านกัน ต้องขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่คอยให้กำลังใจ รวมถึงทีมบรรณาธิการที่น่ารักทุกท่านที่ช่วยกันสร้างให้นิยายเรื่องนี้ออกมาเป็นรูปเป็นร่าง ที่ขาดไปไม่ได้เลยคือขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ผ่านมามาอ่านนิยายเรื่องนี้แล้วชื่นชอบมัน หวังว่า *DASH* จะเป็นนิยายที่สร้างแรงบันดาลใจไม่ทางใดก็ทางหนึ่งและช่วยปลอบโยนในวันที่เหนื่อยล้าด้วยความเป็นนิยายฟีลกู๊ดสำหรับผู้ที่ได้อ่านนะคะ ถ้าได้อ่านแล้วใครเป็นมัมหมี่แจกยอง มัมหมี่จีฮอน หรืออุณยายของหลานตัวน้อย ก็ขอให้ยกมือขึ้น ~ ^^/

ถึงจะพยายามอย่างเต็มที่แล้ว แต่ก็อาจจะมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง ถ้าผิดพลาดประการใดจึงขอภัยอย่างสูงมา ณ ที่นี้ด้วยนะคะ หากต้องการชี้แนะ พูดคุย ขานนิยาย หรือการ์ตูนสนุกๆ ใ้กัน สามารถส่งข้อความเข้ามาพูดคุยทางทวิตเตอร์หรือเอกซ์ได้นะคะ

โปรดมอบความรักให้กับลูกแดชเยอะๆ นะคะ ♥

Lilac Snow

X: @LilacSnow\_



นิยายเรื่องนี้เป็นแนวโอเมก้าเวิร์ล มีเนื้อหาเรื่องเพศชัดเจน  
บุคคล สถานที่ และองค์กรที่กล่าวถึงล้วนเป็นสิ่งสมมติ  
ลักษณะและข้อบังคับของกีฬาทุกประเภท  
รวมถึงจรรยาบรรณของสมาคมกีฬาในนิยายเรื่องนี้  
มีส่วนที่แตกต่างจากความเป็นจริง  
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน





บทที่



“นี่สรุปคือนายกำลังคบกับควอนแจกยองอยู่หรือ”

อินยอบหยิบซองบุหรี่ยื่นออกจากกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตพลางพูดขึ้น

“นานเท่าไรแล้ว หลังจากที่ยอมอ่อนน้อมอยู่ริษักับนายหรือ งั้นก็สักสามเดือนแล้วหรือเปล่า เขามาอยู่ริษันายเพราะคบกับนายอยู่ หรือเพราะนายเป็นคนชวนเข้ามา”

อินยอบไม่คิดจะจุดบุหรี่ยื่นและเอาแต่รั้วคำถามออกมา เขารบเร้าชวนจีฮอนให้ออกไปสูบบุหรี่หลังมาถึงสนามบินแล้วเซตฉากถ่ายทำเสร็จ เห็นได้ชัดว่าต้องการคุยเรื่องนี้

“ไม่ได้คบกันครับ”

จีฮอนจุดบุหรี่ยื่นกลางตอบ อินยอบทำตาโตเหมือนถามว่าจริงหรือ จีฮอนพยักหน้าแรงๆ นี่กว่าอีกฝ่ายจะตอบกลับมามี โอเค คิดดีแล้ว ถ้านายมีจิตสำนึกก็ไม่ควรทำแบบนี้

ทว่า

“ทำไมอะ...”

อินยอบถามด้วยสีหน้าไม่เข้าใจ ท่าที่ผิดคาดของอีกฝ่ายทำให้จีฮอนงงจนลดมือที่คิบบุหรี่ลงจากปากพลางพูดขึ้น

“จะทำไมล่ะครับ คิดว่าผมจะทำลายชีวิตของหมอนั้นหรือไง”

“นี่ แค่คบกับนายจะทำลายชีวิตหมอนั้นได้ยังไง”

อินยอบหัวเราะขึ้นจมูกพลางบอกว่าจีฮอนคิดมากเกินไปแล้ว  
 นั่นสินะ จีฮอนเองก็หัวเราะขณะคาบหูหรีไว้ที่ปาก เขาสูบเข้าไป  
 เขือกใหญ่ก่อนพนควันยาวๆ แล้วพูดอย่างชัดเจนอีกครั้ง

“เอาเป็นว่าไม่ได้คบกันครับ”

“แปลกนะเนี่ย สมัยเรียนมหาลัย แคใครมาบอกว่าชอบนาย นายก็  
 ยอมคบด้วยหมดแท้ๆ”

“เดี๋ยวละ ไหนพี่บอกว่าทำแบบนั้นมันผิดใจครับ” จีฮอนถามด้วย  
 สีหน้าไม่อยากจะเชื่อ “พี่เป็นคนบอกเองว่าไม่ควรทำแบบนั้น เพราะงั้นตอนนั้น  
 ผมเลยไม่ทำแล้วไง”

พอลถามอีกฝ่ายว่ายังมีปัญหาอะไรอีก อินยอบก็ร้องอ๋อเพราะไม่มีอะไร  
 จะพูด แล้วเอาแต่สูบบุหรี่ จากนั้นก็เคาะขี้นหูหรีพลางพึมพำอยู่คนเดียว

“นายนี่มันคนไม่ดีจริงๆ”

จากนั้นก็รีบคำพูดต่อว่าไอ้กบฏ คนบาป ต้องโดนหนักๆ ลักครั้ง  
 เต็มหน้ากลับยิ้มกริ่มต่างจากก่อนหน้านี้

“ตอนนั้นรุ่นพี่กำลังสนุกอยู่ใช่ไหมครับ”

“อืม สนุกจะตายอยู่แล้ว” อินยอบสารภาพออกมาทันที “ตอนนั้น  
 ฉันคันปากอยากบอกตงจินกับวอนมยองว่าจงจีฮอนตกหลุมคืนไม่หลุด  
 จนแทบจะเป็นบ้าตายอยู่แล้ว”

สองคนนั้นคือรุ่นพี่ในชมรมภาพยนตร์ที่อยู่ปีสูงกว่าจีฮอนสองปี

“ยังติดต่อกันอยู่หรือครับ”

“นัดเจอกันบ้างนะ”

“อย่างนั้นเอง”

จีฮอนพึมพำสั้นๆ

“นายไม่ไปเจอเพื่อนบ้างหรือ”

“ไม่รู้สิครับ พอตีผมไม่ได้ติดต่อกันไป”

เขาไม่ได้เข้าร่วมชมรมนี้เพราะสนใจเรื่องการสร้างภาพยนตร์ตั้งแต่แรก  
 อยู่แล้ว แต่เข้าชมรมเพราะแฟนสาวในตอนนั้นบอกว่าจะอยากทำกิจกรรมร่วมกัน  
 และเพราะหาจังหวะลาออกจากชมรมไม่ได้ เลยเรื่อยเปื่อยอยู่ในชมรม



จนเรียนจบ เขาไม่ได้ทำกิจกรรมในชมรมด้วยความทุ่มเทอะไร ทั้งไม่ได้สนิทสนมกับใครถึงขนาดที่เรียนจบแล้วยังติดต่อกัน

“ก็คงงั้น! คนที่นายสนิทด้วยออกจากชมรมไปหมดเลยนี่ ก็คนนะเท่าที่ฉันรู้จักก็ไปสี่คนแล้ว!

“ไอ้คนเจ้าชู้! ไอ้คาสโนวา!” อินยอบพ่นคำพูดออกมาอีกครั้ง

“เฮ้อ ถ้าจะคบก็คบกันเงียบๆ สิ พอเลิกกันแล้วจำเป็นต้องเที่ยวโพยหน้าว่าเลิกกันด้วยหรือไง เสียแรงงานสำคัญๆ ไปหมดเลยเนี่ย! ถ้าไล่แค่เพื่อนรุ่นเดียวกับตัวเองออกฉันจะไม่ว่าอะไรเลย! แต่พลอยไล่ทั้งรุ่นพี่รุ่นน้องออกไปด้วย!”

อินยอบพูดเหมือนจิสอนเป็นคนไล่บรรดาแฟนสาวแฟนหนุ่มของเขาออกจากชมรมไปหมดหลังเลิกรักกัน แต่จิสอนที่เสียหายจากเรื่องนี้ก็มีบางอย่างอยากพูดเช่นกัน

“ไม่รู้สิครับ ผมไม่ได้บอกให้พวกเขาออกไปซะหน่อย ผมจะมีความสามารถทำแบบนี้ได้ไง พวกเขาแค่ออกไปเอง บอกว่าเห็นหน้าแล้วอึดอัดที่จริงคนที่ตะขิดตะขวงใจและอายจนอยากลาออกคือผมมากกว่าอีก ผมไม่ได้เป็นคนบอกเลิกแต่ถูกบอกเลิกนะ”

สาบานเลยว่าจิสอนไม่เคยบอกเลิกใครสักครั้ง แน่แน่นอนว่าก็ไม่เคยขอใครคบก่อนสักครั้งเหมือนกัน อีกฝ่ายมักมาสารภาพรักและบอกเลิกเขาก่อนเสมอ ถ้าลาออกจากชมรมเพราะชายหน้าหรืออายกับเรื่องนั้น คนที่ถูกบอกเลิกอย่างเขาต้องเป็นฝ่ายลาออกถึงจะถูก แต่เพราะมีหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจึงทำแบบนี้ไม่ได้ อีกฝ่ายเลยบอกว่าอึดอัดใจและชิงลาออกไปเอง

“งั้นก็ควรเลิกกันดี ๆ สิ”

“เดี๋ยวนะ ผมก็เลิกกันด้วยดีตลอดนะครับ”

นั่นเป็นเรื่องจริง เขาไม่เคยเลิกแบบทะเลาะขึ้นเสียงหรือต่างฝ่ายต่างหน้าดำคร่ำเครียดใส่กันเลย แม้แต่ตอนที่เลิกกันเพราะจับได้ว่าอีกฝ่ายนอกใจก็ตาม เขาแค่พูดว่า “ถ้าจะทำแบบนี้ สู้เลิกกันไปก่อนไม่ดีกว่าหรือ จะได้ไม่ต้องถูกตรทราหน้าว่าเป็นพวกนอกใจใจ” แล้วจบความสัมพันธ์ไป

ส่วนใหญ่จิสอนเลิกรักกับแฟนอย่างนุ่มนวล แผลงที่อีกฝ่ายมักอึดอัด

เวลาต้องเจอหน้าจีฮอน

“นี่ เพราะทันทีที่เลิกกัน นายก็คบกับคนอื่นต่อเลยเหมือนรอเวลาอยู่แล้ว เลิกกับแฟนคนเก่าได้ไม่ถึงสองวัน ก็ดวงแขนผู้ชายไม่มีผู้หญิงใหม่เลย คิดว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกยังไงล่ะ”

แม้อินยอบจะพูดในเชิงว่าทำแบบนั้นถือว่าเสียมารยาท แต่จีฮอนก็ไม่เข้าใจอยู่ดี

“ไม่รู้สิครับ จะเรียกว่าแบบนั้นถือว่ามีมารยาทแล้วได้รีเปลา่ พอดีผมคิดว่าแค่ทำทุกอย่างเต็มที่ระหว่างที่คบกันก็ถือว่าจบนะครับ”

ตอนที่คบกันเขาพยายามปรับตัวให้เข้ากับอีกฝ่ายสุดความสามารถแล้ว ทำทุกอย่างที่อีกฝ่ายขอให้ทำ ถ้ามีเรื่องทะเลาะกันเขาจะเป็นฝ่ายยอมอย่างไม่มีเงื่อนไข ไม่เคยหึงแบบใช้อารมณ์หรือไม่ไว้ใจอีกฝ่ายเลยสักครั้ง ต่อให้เห็นชัดเจนว่าอีกฝ่ายกำลังโกหก เขาก็แค่ทำเป็นเชื่อ ตอบกลับไปว่าอย่างนี้หนึ่งเองแล้วปล่อยให้ผ่านไป

จีฮอนจึงคิดว่า ทั้งที่ทำทุกอย่างเต็มที่แล้ว แต่ยังถูกบอกเลิก แบบนั้นยังต้องรักษามารยาทหรือนึกถึงจิตใจของอีกฝ่ายด้วยหรือไม่

“จะทำให้คนที่มาชอบเราตอนนี้เสียใจเพราะมัวแต่ห่วงอารมณ์ของคนทีเลิกกันไปแล้วก็ได้คืนครับ”

“เอ่อ เรื่องนั้นมันก็ใช่แหละ”

อินยอบพิมพ์ด้วยสีหน้าไม่ค่อยเต็มใจ เขามองจีฮอนตั้งแต่หัวจดเท้าในระยะห่างหนึ่งก้าวแล้วพูดออกมา

“พอมานึกย้อนไป ถึงนายจะดูมีมุมมองที่ดีเกี่ยวกับความรัก แต่ก็มีความคิดผิดเพี้ยนไปจากหลักการเหมือนกันนะ”

จีฮอนเลิกคิ้วเล็กน้อยขณะที่ปากยังคงคาบบุหรี เป็นเชิงถามว่าอย่างนั้นหรือครับ

“อืม ตอนนั้นทุกคนก็บอกนี่ว่านายทำผิดมาตั้งแต่ขั้นตอนแรกแล้ว ไม่ได้ชอบตั้งแต่แรกแล้วคบด้วยทำไม ทำไมแค่คนอื่นมาสารภาพรักก็ยอมรักรักหมดเลย”

“ก็เพราะไม่ได้ชอบ แต่ก็ไม่เกลียดนี่ครับ นึกว่าถ้าคบๆ ไปก็คงชอบ

ขึ้นมาซะ” จีฮอนพูดพลางฟันค้อนหรือออกมา

“แล้วพอมีคนอื่นมาขอผม...ผมก็รู้สึกขอบคุณนะครับ”

พอออกไปตามตรงว่าอยากตอบแทนความรู้สึกพวกนั้น อินยอบที่ฟังอยู่เฉยๆ ก็พึมพำราวกับพูดคนเดียว “มีอะไรผิดเพี้ยนไปจริง ๆ ด้วย

“เอาเป็นว่านายอย่าคบกับใครอีกเลยนะ นี่อาจเป็นหนทางที่จะทำให้ นายหลุดพ้นจากเวรกรรม”

“ก็บอกว่าจะคบใคร”

จีฮอนเคาะขี้นุหรี อินยอบมองเขาพลางเตาะปาก ก่อนจะพูดอีกครั้ง ราวกับเพิ่งนึกอะไรได้

“นี่ ว่าแต่นายกับควอนแจกยอง...”

ตอนนั้นเองเสียงโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋ากางเกงของอินยอบ ก็ดังขึ้น พอเห็นเบอร์โทรที่ปรากฏบนหน้าจอเขาก็รีบกดปุ่มรับสายทันที

“อืม ถึงแล้วหรือ โอเค รู้แล้ว จะไปเดี๋ยวนี้แหละ”

พออินยอบคุยโทรศัพท์จบอย่างรวดเร็ว เขาก็โยนขี้นุหรีลงบน ที่เขี่ยนูหรีแล้วพูด

“นี่ ไปกันเถอะ เกตเปิดแล้ว”

จีฮอนขี้นุหรีลงบนที่เขี่ยแล้วเดินออกไปพร้อมอินยอบ

หลังจากรออยู่ที่หน้าเกตไม่นาน กลุ่มของโอลิเวอร์ก็มา โอลิเวอร์ ที่มองเห็นกล้องยกมือทั้งสองข้างขึ้นโบกทักทายและยิ้มอย่างสดใส จีฮอน เดินไปใกล้ๆ พลางทักทายอย่างนอบน้อม

“มิสเตอร์เวล ขอขอบคุณที่มานะครับ ผมจองจีฮอนจากสปอน บริษัท ที่รับหน้าที่เป็นตัวแทนของนักกีฬาควอนแจกยองครับ”

“ผมรู้ครับ มิสเตอร์จอง เราเคยคุยกันทางอีเมลหลายครั้งแล้วนี่นา ว่าแต่ทำไมไม่บอกตั้งแต่แรกล่ะครับว่าคุณเป็นผู้ชายที่หล่อขนาดนี้”

โอลิเวอร์เป็นคนอ่อนโยนและมีอารมณ์ขัน เขาจับมือกับอินยอบเสร็จ ก็เริ่มแนะนำคนที่มาด้วย หมอกลิสันซึ่งรับหน้าที่เป็นหมอประจำทีมของ แจกยองตอนอยู่ออสเตรเลียคู่กับโอลิเวอร์ร่วมเดินทางมาที่ประเทศเกาหลีใต้ ครั้งนี้ด้วย และยังมีอีกหนึ่งคนที่ไม่เคยถูกพูดถึงในอีเมล

“เด็กนี่ชื่อลูคัสครับ เป็นหลานของผมเอง เขามาช่วยงานผมแล้วก็ มาเที่ยวด้วยนะ”

โอลิเวอร์พูดพลางชี้ไปที่ชายหนุ่มผมสีทองนัยน์ตาสีฟ้าเหมือนตัวเอง

“สวัสดีครับ! ผมลูคัสครับ!”

ลูคัสทักทายด้วยภาษาเกาหลี

“พูดเกาหลีได้ด้วยหรือครับ”

พอจีฮอนถามด้วยความประหลาดใจ ลูคัสตอบว่า “เอ่อ นิดหน่อย นิดหน่อยมาก ๆ” อย่างตะกุกตะกัก

“เรียนมาจากศูนย์กวดวิชาล่ะครับ เรียนได้ เอ่อ...ไม่นานเท่าไรครับ ไม่เก่งครับ”

ถึงลูคัสจะพูดแบบนั้น แต่โอลิเวอร์ก็แอบกระซิบว่าอีกฝ่ายตั้งใจเรียน ภาษาเกาหลีตลอดช่วงเก็บเียร์หลังเรียนจบชั้นมัธยมปลายเมื่อปีที่แล้ว

“จริงหรือครับ เพิ่งเรียนได้ปีเดียว แต่เก่งมาก ๆ เลยนะครับ สำเนียง ก็ดี”

คำชมของจีฮอนทำให้ลูคัสหันหน้าแดง หากนับอายุแบบคนเกาหลี ลูคัสอายุยี่สิบปี มีรูปร่างเล็ก หน้าตาน่ารัก แต่ดูหล่อเหมือนพระเอกละคร วัยรุ่นนั้ พอคนที่หน้าตาแบบนี้ทำหน้าที่หน้าเขินอายและทำตัวไม่ถูก ก็ชวนรู้สึกว่ น่ารักจึ่กจึ่หัวใจแปลก ๆ

พวกเขาเดินทางไปกวดวิชาส่วนตัวของบริษัท มินอูเป็นคนขับรถ เอสยูวีขนาดใหญ่ ส่วนลูคัสนั่งข้างจีฮอนและเอาแต่ชวนคุยอย่างสนิทสนม ตลอดทาง

“ฮันนี่! โนอาห์บอกว่าเรียกฮันนี่ได้ ผมขอเรียกแบบนั้นด้วยได้ไหม ครับ”

“สนิทกับโนอาห์หรือครับ”

“ครับ ตอนโอลิเวอร์ทำงานอยู่ที่ศูนย์กีฬาทางน้ำวิกตอเรีย ผมเรียน ว่ายน้ที่นั่นเลยไปบ่อย เลยได้เป็นเพื่อนกับพวกนักกีฬา ทั้งโนอาห์ ทั้งแจกยองนะครับ”

ถึงโอลิเวอร์กับหมอกลีสันจะเรียกแจกยองว่าแจย์ แต่ลูคัสกลับเรียก

อีกฝ่ายว่าแจกยอง แม้ภาพรวมเขาจะพูดภาษาเกาหลีได้ตะกุกตะกักและ  
เก๋ ๆ กัง ๆ แต่ตอนเรียกชื่อแจกยองกลับออกเสียงได้ถูกต้องและชัดเจน  
ราวกับเคยเรียกมาเป็นสิบเป็นร้อยครั้ง

ทั้งที่เป็นคนมีนิสัยขี้อาย แต่กลับเรียนภาษาต่างประเทศที่ใช้ประโยชน์  
อะไรในออสเตรเลียไม่ได้ และยอมบินมาถึงเกาหลีใต้ที่อยู่อีกทวีปหนึ่ง  
แถมยังเคยฟังเรื่องของจีฮอนจากโนอาห์อีก

แค่ไม่กี่เรื่องนี้ก็เพียงพอให้เกิดความสงสัยแล้ว พอได้ยินสำเนียง  
ที่ถูกต้องตอนเรียกชื่อแจกยอง จีฮอนก็มั่นใจเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าลูคมาที่นี่  
เพื่อเจอแจกยอง

แล้วก็เป็นอย่างที่คิด พอมาถึงศูนย์ก็พากวาชอนและเจอกับแจกยอง  
ลูคก็ทำตัวไม่ถูก อย่ว่าแต่ทักทายด้วยความยินดีเลย เขาเอาแต่ซ่อนตัวอยู่  
ด้านหลังหมอกลิสันด้วยใบหน้าแดงช้ำ เพราะแบบนั้นแจกยองจึงเหมือน  
ไม่รับรู้การมีอยู่ของลูค เขากอดโอลิเวอร์เบา ๆ และหันมาเซคแฮนด์กับ  
หมอกลิสัน ก่อนจะตรงมาพูดกับจีฮอนทันที

“โอลิเวอร์ไม่ได้พูดอะไรแปลก ๆ ไซ้ใหม่ครับ”

“แปลก ๆ อะไร”

“ไม่มีอะไรครับ ถ้าไม่ได้พูดก็แล้วไป”

แจกยองพูดแค่นั้นก่อนเดินกลับไปหาโอลิเวอร์ เขาแจ้งเรื่องราว  
การฝึกซ้อมปัจจุบันของตัวเอง ระหว่างนั้นลูคก็ยังทำตัวไม่ถูกอยู่ด้านหลัง  
หมอกลิสันเหมือนเดิม หมอกลิสันรู้สึกสงสารจึงขยับไปด้านข้างแล้วพูดขึ้น

“เฮ้ เจย์ ดูซิว่าใครมา”

คำพูดนั้นทำให้แจกยองหันมามอง ในที่สุดก็เห็นลูคที่ยืนอยู่ข้าง ๆ  
หมอกลิสัน เขาพิมพ์สำลึ้น ๆ แค่ว่า “อ้อ...” ไม่มีคำทักทายอย่างเช่น นายมา  
ด้วยเหรอ ไม่ได้เจอกันนานเลย ทำนองนั้นลัคนิด

แจกยองหันกลับไปอีกครั้งแล้วเริ่มสานต่อบทสนทนาที่ค้างไว้กับ  
โอลิเวอร์ หมอกลิสันตบบัลลูที่ห้อยไปอย่างเห็นได้ชัด ดูเหมือนหมอกลิสัน  
จะรู้เรื่องราวข้างเดียวอันร้อนรุ่มของลูคเป็นอย่างดี ว่าแต่จะมีใครไม่รู้บ้างละ  
เพราะท่าทางของเขาแสดงออกชัดเจนโจ่งแจ้งขนาดนั้น

“ให้ตายเถอะ เห็นแบบนี้แล้วกระชุ่มกระชวยดีจริงๆ”

แม้แต่อินยอบก็กอดอกแล้วพูดด้วยรอยยิ้มพึงใจ

“แบบนี้น่าจะได้ภาพสนุกๆ นะเนี่ย”

จิสอนเตาะปากเมื่อเห็นอินยอบที่ทำตัวเป็นโปรดิิวเซอร์เต็มที ก่อนจะพูดขึ้น

“อย่าเลยครับ”

“อะไร”

“อย่าเอาความรู้สึกของเด็กน้อยมาล้อเล่นสิครับ”

พอบอกไปว่าเตี้ยวกรรมตามสนองหรือก อินยอบก็ร้องโอ้พลางทำตาโต จากนั้นก็พูดเสียงเบา

“นายกำลังหมายถึงใคร ลุคหรือว่าควอนแจกยอง”

จิสอนหมดคำจะพูด ได้แต่กอดอกก้มหน้าถอนหายใจ พอเห็นจิสอนทำท่าแบบนี้ อินยอบก็หัวเราะคิกคักอีกครั้ง

“จริงสิ ถ้าล้อเล่นกับความรู้สึกของเด็กน้อยกรรมจะตามสนองนี่นะ โลงอกไปที่รู้เรื่องนี้กับเขาเหมือนกัน”

อินยอบตบหลังจิสอนดั่งป้าบ ก่อนตะโกนคุยกับทีมถ่ายทำ

“เฮ้ย ไปที่ชั้นสอง! เซตอุปกรณ์แล้วเริ่มถ่ายทำได้เลย!”

ถึงจะรู้สึกได้ตั้งแต่ตอนส่งอีเมลคุยกันแล้ว แต่โอลิเวอร์ก็เป็นโค้ชที่สุดยอดมากจริงๆ ถ้าพูดในแบบของคนเกาหลีก็ต้องพูดว่าเป็นมี้อาชีฟสุดๆ หรือเปล่าเนะ แบบที่ถ้ารับเงินมาแล้วก็ต้องทำสิ่งที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่

เพราะแบบนี้ ทันทีที่มาถึงศูนย์กีฬาเขาก็ขึ้นไปชั้นสองและเช็คสภาพร่างกายของแจกยองเป็นอันดับแรก ไม่เลื่อนกำหนดการโดยอ้างว่าเหนื่อยล้าจากการเดินทางหลังใช้เวลาบินมานานเลย เขาหยิบนาฬิกาจับเวลาของตัวเองขึ้นมาแล้วบอกให้แจกยองว่ายน้ำท่าฟรีสไตล์สองร้อยเมตร กรรเชียงหนึ่งร้อยเมตร และเตี้ยวผสมสองร้อยเมตรตามลำดับ แถมยังสั่งให้ลูคใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายวิดีโอไว้ด้วย

การว่ายน้ำท่าฟรีสไตล์สองร้อยเมตรผ่านไปอย่างง่ายดาย ถึงเวลาที่ไ้

จะเป็น 1 นาที 43.98 วินาที ซึ่งห่างจากสถิติใหม่ของโลกที่แจกยองทำได้ในเอเชียเกมส์เมื่อปีที่แล้วมาก แต่เพราะเป้าหมายไม่ได้อยู่ที่สถิติ เรื่องนี้จึงไม่ได้สำคัญอะไร อีกอย่าง ต่อให้ได้ผลลัพธ์แบบนี้ในช่วงเวลานี้ก็ถือว่าไม่ได้แย่ ส่วนท่ากรรมเชียงหนึ่งร้อยเมตรก็เหมือนกัน โดยเวลาที่ได้คือ 52.57 วินาที

แต่โอลิเวอร์ก็พบความผิดปกติตอนแจกยองว่ายเดี่ยวผสมสองร้อยเมตร หลังออกตัวได้ไม่นาน คิ้วของโอลิเวอร์ก็กระตุก เขาพูดทันทีหลังแจกยองว่ายท่าฟรีสไตล์ระยะห้าสิบเมตรสุดท้ายเสร็จ

“รู้ใช่ไหมว่าปัญหาคืออะไร”

แจกยองพยักหน้า เขาดึงแว่นตาวายน้ำลงแล้วพูด

“จำนวนสโตรกตอนว่ายท่าผีเสื้อครับ”

“อืม มันเพิ่มขึ้นมาหนึ่งสโตรก”

คำว่าสโตรก ถ้าพูดให้เข้าใจง่ายก็คือการวาดแขนว่ายน้ำ หากจำนวนสโตรกมากเกินไประหว่างออกแรงว่ายน้ำเต็มที่จะทำให้สูญเสียพลังกำลังอย่างหนัก แต่ถ้าจำนวนสโตรกน้อยเกินไปก็จะทำความเร็วไม่ได้ จึงทำให้นักกีฬาว่ายน้ำต้องหาจำนวนสโตรกที่เหมาะสมกับตัวเองมากที่สุด และฝึกฝนเพื่อรักษามันไว้

ในการว่ายน้ำเดี่ยวผสมสองร้อยเมตร จำนวนสโตรกกระหว่างว่ายท่าผีเสื้อห้าสิบเมตรแรกคือสิบหกครั้ง จำนวนครั้งที่ว่านี่ถือว่าน้อยเป็นพิเศษ ในบรรดานักกีฬาที่มีโอกาสได้เหรียญ สิ่งที่ทำให้พวกเขาสามารถว่ายน้ำด้วยจำนวนสโตรกที่น้อยแต่กลับเร็วกว่าใครๆ เพราะมีแรงช่วงไหล่และแขนที่ลั่นเหลือจนไม่ต้องพูดให้มากความ

แน่นอนว่าลำพังพลังกำลังของร่างกายท่อนบนเพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำความเร็วได้ขนาดนั้น พลังกำลังจากแกนกลางลำตัวก็เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการตีขาอย่างแข็งแรงเพื่อช่วยในการสโตรก ทั้งยังต้องสร้างความคุ้นเคยกับท่าและจังหวะจนลดแรงเสียดทานในน้ำให้ได้มากที่สุดด้วยเช่นกัน เพราะทุกอย่างมีเงื่อนไข แจกยองจึงปรับใช้และสามารถสโตรกเพียงครั้งเดียวก็เคลื่อนตัวไปไกลขนาดนั้นได้

ทว่าครั้งนี้กลับเกิดการเปลี่ยนแปลงกับจำนวนสโตรก  
“ไม่ได้ตั้งใจเพิ่มมันซะใหม่”

“เปล่าครับ”

“กลายเป็นลึบเจิดครั้งตั้งแต่เมื่อไหร่”

“วันนี้ครับ”

พอแจกของบอกว่าเมื่อสัปดาห์ที่แล้วยังได้ลึบหกครั้งตามปกติ  
โอลิเวอร์ก็กอดอกแล้วร้องหิมออกมา

“สภาพร่างกายเป็นยังไง”

แจกของคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนตอบ

“ไม่แยครับ ผมว่าวันนี้เหมือนจะโอเคมากๆ ด้วยซ้ำ”

“เหอ แต่เท่าที่ฉันเห็น เธอดูตื่นเต้นกว่าปกตินิดหน่อยนะ”

โอลิเวอร์เรียกหาหมอกีสัน เธอหยิบเครื่องเจาะเลือดแบบเลเซอร์  
ที่พกมาจากออสเตอร์เลียมาเจาะนิ้วของแจกของราวกับบรเวลาที่อยู่แล้วและ  
ดูดเลือดไป ไม่นานผลแสดงปริมาณกรดแล็กติกในเลือดก็ปรากฏ

“5.7 มิลลิโมล”

“นั่นไง”

โอลิเวอร์พึมพำออกมา

“แต่ไม่ได้รู้สึกว่าคุณสภาพร่างกายและจิตใจไม่ดีซะใหม่”

แจกของพยักหน้า

“ถ้าฉันอาจเพราะตื่นเต้นกับการทดสอบที่ไม่ได้ทำมานาน หรือว่า  
อารมณ์พุ่งพล่านเพราะดีใจที่ได้เจอพวกเรา”

หมอกีสันสนใจพูดหยอกเย้า โอลิเวอร์จึงพยักหน้าว่าพอจะเป็นไปได้

“พักสักยี่สิบนาทีแล้วค่อยมาทดสอบอีกครั้งเถอะ”

ทว่าหลังผ่านไปยี่สิบนาที ผลลัพธ์ก็ออกมาไม่ค่อยดีเหมือนเดิม  
ถึงจำนวนสโตรกทำพีลื้อจะกลับมาแล้ว แต่ความเร็วกลับลดลงไปมาก

“เป็นเพราะพยายามลดจำนวนสโตรกนั้นแหละ เลยต้องใช้กำลัง  
ของร่างกายที่อ่อนบนมากกว่าปกติ พอใช้กล้ามเนื้อมากเกินไปเลยเสียบาลานซ์  
ในการเคลื่อนไหวโดยรวม”



แจกยองพยักหน้าราวกับเห็นด้วยกับเรื่องนั้น

“ขึ้นชื่อมั้งที่อยู่ในสภาพนี้คงไม่มีอะไรดีขึ้น”

โอลิเวอร์แนะนำว่าวันนี้ไม่ควรว่ายน้ำแล้ว

ขณะที่หมอกลิสน์เข้ามาเช็คสภาพกล้ามเนื้อของแจกยอง จีฮอนก็พาอินยอบไปที่ห้องรับรอง

“จากเมื่อกี้อย่าปล่อยออกไปนะครับ”

“ฮะ? หมายถึงที่ความเร็วของควอนแจกยองลดลงนะเหรอ”

“ก่อนหน้านั้นด้วยครับ”

พอบอกว่าตัดตอนว่ายน้ำเดี่ยวผสมสองร้อยเมตรออกให้หมด อินยอบก็ทำสีหน้าเหลือเชื่อ

“เดี๋ยวนะ มีเรื่องใหญ่อะไรถึงจะให้ตัดออกหมด ไหนบอกว่าไม่ใช่สถานการณ์ที่ย่ำแย่อะไรไง นี่ มีวันดี ๆ ได้ก็ต้องมีวันแย่ ๆ เหมือนกัน จะให้หนักก็พามีสภาพร่างกายและจิตใจดีตลอดสามร้อยหกสิบห้าวันต่อปีหรือไง แบบนั้นยังเป็นไปไม่ได้เข้าไปใหญ่”

“ก็ใช่แหละ แต่ผู้คนไม่ได้มีเหตุผลกันขนาดนั้นนี่ครับ พวกเขาคงพูดว่าควอนแจกยองแม้ใช้เวลาสองเดือนถ่ายโฆษณาและทำตัวเป็นดาราดอร์มก็เลิกตก”

“อ้อ พวกเขาอาจคิดแบบนั้นแค่แป๊บเดียว ยังไงหลังจากนี้เขาก็จะแสดงให้เห็นทุกคนเห็นว่าทำได้คืออยู่แล้ว แคตัดต่อลำดับเรื่องราวนิดหน่อยแล้วปล่อยออกไปก็ได้แล้ว”

“ไม่เอาครับ ตัดออกให้หมดเลย”

“โธ้ย ให้ตายเถอะ! นี่ ถ้าเป็นที่อื่นคงขอให้ใส่ฉากนี้ลงไปโดยเฉพาะด้วยซ้ำ”

อินยอบกระชับเท้าพาลงพูดต่อ

“อยากจะบ้าตาย ฉันอยากให้เรื่องมันดำเนินไปแบบมีความเคร่งเครียด เหมือนว่าเกิดปัญหาขึ้นช่วงหนึ่ง! จากนั้นก็ไหลไปตามบรรยากาศ จนสุดท้ายก็เอาชนะสถานการณ์พวกนั้นด้วยความพยายามอันเด็ดเดี่ยวของเขารับเชิญไว้ นายคิดดี ๆ นะ สถานการณ์แบบนี้จะยิ่งให้แสงกับบทบาทของนายและ

บริษัทด้วย เป็นเพราะดูแลและใส่ใจสภาพจิตใจของนักกีฬา เลยได้ผลลัพธ์ที่ดีกว่า...”

“ไม่จำเป็นครับ ทางบริษัทไม่ได้ขอมา”

จิสอนโพล่งทันที “ต่อให้ไม่มีอะไรแบบนั้นเขาก็จัดการทุกอย่างเองได้ได้อยู่แล้ว ผมไม่อยากจะให้ภาพการถ่ายทำในวันที่สภาพร่างกายของเขาไม่ค่อยโอเคแคว้นเดียวในหนึ่งปีถูกฉายออกไปครับ”

ท่าที่ตื้อรั้นของจิสอนทำให้อินยอบได้แต่พูดว่า “โฮ่เอ๊ย ให้ตายเถอะ” พลังเกาหัวแกรกๆ

“ก็บอกว่าเดี๋ยวจะตัดต่อให้ดี ๆ จนไม่มีคนพูดแบบนั้นเลย นี่พูดตรง ๆ นะ ขนาดพวกดาราก็หากินกับภาพลักษณ์ยังไม่เสียหายกับอะไรพวกนี้เลย ต่อให้ควอนแจกยองโดนวินจารณ์ ก็คงแบ็บเดียว พอเขาคว้าเหรียญโอลิมปิกมาได้ ทุกคนก็ลืมเรื่องพวกนี้แล้วเอาแต่อวยกันยกใหญ่แล้วมันจะไปมีปัญหอะไร”

“แค่แบ็บเดียวก็ไม่อยากได้ยินครับ”

“ควอนแจกยองอ่อนไหวกับอะไรแบบนั้นหรือ ไม่ใช่อะ เหมือนหมอนั้นจะไม่สนว่าใครพูดอะไรด้วยซ้ำ”

“ผมไม่อยากได้ยินเอง”

จิสอนตัดบท คำพูดเด็ดเดี่ยวทำให้อินยอบที่กำลังเกาหัวอยู่ชะงักแล้วร้องเฮอะออกมา พลังหัวเราะราวกับรู้สึกเหลือเชื่อ

“ฮึ้ย เวิร์เอ๊ย ให้ตายเถอะ...ทั้งนายทั้งควอนแจกยองเลย”

อินยอบก่นด่าอยู่พักใหญ่ก่อนจะกอดอกแล้วพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมมาก

“นี่ พูดตามตรงฉันไม่ติดอะไรหรอกนะ จิสอน แต่ถ้าไปทำงานกับคนอื่นแล้วเป็นแบบนี้ละก็ หมอนั้นจะโดนว่ามากกว่าเดิมเพราะนาย”

“ขอโทษครับ”

จิสอนก้มหัวขอโทษ อินยอบมองเขาที่ทำแบบนั้นพลังหัวเราะแห่งๆ ด้วยความรู้สึกไม่อยากจะเชื่อ ก่อนถอนหายใจออกมา

“ช่างเถอะ ก็ได้ ก็อย่างที่นายบอกแหละว่าถ้าโปรดิเวเซอร์ไม่ใช่ฉัน

นายคงไม่ถ่ายตั้งแต่แรก ในเมื่อฉากวันนี้ถูกตัดออก ก็ต้องมาถ่ายใหม่ สัปดาห์หน้า ยิ่งไงเราก็ตั้งใจฉายแบบนี้เป็นเทปพิเศษวันปีใหม่อยู่แล้ว ยังมีเวลาอีกเยอะ เพราะงั้นสัปดาห์หน้าไม่ก็ตันเดือนธันวาคมต้องมาถ่ายเพิ่มนะ ไม่มีแต่ด้วย”

“...ก็ได้ครับ”

จีฮอนตอบอย่างเลียงไม่ได้

“หมอนี่ ดูทำหน้าที่เข้าสี”

อินยอบถามอีกฝ่ายว่ายังกล้าทำหน้าที่แบบนั้นด้วยเหรอ ก่อนบ่นเป็นชุดอย่างสนุกปาก เขาเดินไปเตะหลังจีฮอนที่หันหลังเดินหนี พลังพูดราวกับเพิ่งนึกอะไรขึ้นได้

“นี่ แล้วยังเอาจริงไปถ่ายกันเองด้วย จริงๆนะ เริ่มถ่ายตั้งแต่วันนี้เลย”

“ตอนบ่ายมีการออกกำลังกายบนบกซะใหม่ จันวันนี้พักดีกว่า”

โอลิเวอร์พูดระหว่างออกมาจากศูนย์กีฬา

“พักผ่อนให้เต็มที่แล้วพรุ่งนี้วัดปริมาณกรดแล็กติกอีกครั้ง อย่างที่หมอกลีสันบอก น่าจะมีสาเหตุอยู่หลายข้อ ไม่ว่าจะเพราะตื่นเต้นหรือประหม่า”

“ได้ครับ”

แจกยองตอบสั้นๆ

มินอูเป็นคนไปส่งโอลิเวอร์และหมอกลีสันที่โรงแรม แม้ก่อนหน้านี้จีฮอนจะบอกว่าท่านประธานอยากต้อนรับทั้งสองคนด้วยการเลี้ยงข้าว แต่พวกเขาก็ปฏิเสธอย่างสุภาพ

“ตอนนี้พักผ่อนน่าจะดีกว่ากินข้าวนะคะ”

หมอกลีสันยิ้มพลางขอให้เข้าใจความซราและความเหนื่อยล้าของพวกเขา จากนั้นเธอก็ดันหลังลุกออกมา

“แต่พาท่อนี่ไปแทนได้ไหมคะ ตอนนี้อูน่าจะหิวแล้วนะ”

ถึงจะดูมีเมื่อกับความช่วยเหลืออย่าง pupub ของหมอกลีสัน แต่เขาก็ไม่ได้ปฏิเสธว่าไม่เป็นไร ไม่จำเป็นเลย หรืออะไรทำนองนั้น

ไม่ว่าอย่างไรงานของจีฮอนก็คือการดูแลโอลิเวอร์และหมอกีสัน ต้องอำนวยความสะดวกสบายตลอดเวลาที่อยู่เกาหลีใต้ ดังนั้นเขาต้องดูแลลูกค้าที่เดินทางมาพร้อมทั้งคู่ให้ดีเช่นกัน จีฮอนเชิญลูกค้าขึ้นรถตัวเองด้วยความยินดี

“อยากกินอะไรหรือเปล่าครับ หรือไม่มีร้านอาหารที่อยากไปไหม”

เขาสตาร์ตรถแล้วถาม ลูกค้าลังเลคิดเข้มนัดนิรภัยอยู่ที่เบาะหลังตะโกนออกมาว่า “ไม่มีครับ! แต่...เป็นเมนูที่แจกยองกิน...ก็ได้ครับ”

เขาพูดพร้อมแก้มที่เห่อแดงอีกครั้ง และดูเหมือนจะต้องการอย่างที่ว่าจริงๆ

“งั้นไปร้านพาสต์ฟู้ดกันครับ”

แจกยองพูดขณะเท้าแขนกับขอบหน้าต่างฝั่งข้างคนขับ ชัดเจนว่าเจ้าตัวซีเกียจไปที่อื่นเฉยๆ ไม่ใช่เพราะอยากทำตามความต้องการของลูกค้าถึงเหตุผลของแต่ละคนจะต่างกันไป แต่โชคดีเพราะสิ่งที่ต้องการนั้นตรงกัน จีฮอนจึงขับรถไปร้านพาสต์ฟู้ดแถวศูนย์ราชการเก่าซึ่งมักแวะที่นั่นตลอด

พอมาถึงร้าน จีฮอนกับแจกยองก็เดินไปโต๊ะสำหรับที่นั่งตรงมุมร้าน ซึ่งเป็นที่ประจำโดยอัตโนมัติ ทั้งสองคนนั่งตรงข้ามกันด้วยความเคยชิน แต่ตอนนี้อยู่กันสามคน แจกยองจึงตั้งใจจะนั่งข้างจีฮอนราวกับเป็นเรื่องปกติ

“เดี๋ยว ฉันต้องถ่ายนายอะ นายไปนั่งฝั่งตรงข้ามเลย”

จีฮอนส่งแจกยองไปนั่งฝั่งตรงข้ามด้วยข้ออ้างว่าต้องถ่ายวิดีโอ แจกยองขมวดคิ้วครู่หนึ่งก่อนนั่งตรงข้ามอย่างจำใจ โดยมีลูกค้าจองที่นั่งข้างๆ

จีฮอนเปิดกล้องและเซตเป็นโหมดถ่ายวิดีโอตามที่อินยอบเคยสอนก่อนพูดกับลูกค้า

“เดี๋ยวพวกเราต้องไปสั่งอาหารกัน ไม่เป็นไรใช่ไหมครับ”

พอบอกไปว่าต้องถ่ายตอนแจกยองสั่งอาหาร ลูกค้าพยักหน้าแรงๆ พลางตอบกลับมาว่าครับๆ

“อยากกินอะไรครับ”

“เอาแบบที่แจกยองกินก็ได้ครับ!”

...แบบนี้ถ้าจะกินให้หมดคงลำบากแย่เลยนะ

ความคิดนี้ผุดขึ้นทันที แต่เขาก็ไม่ได้พูดออกไป จริงสิ อีกฝ่ายคง

อยากลองกินอาหารเหมือนแจกยองสักครั้งนั้นละ

ดังนั้นจีซอนจึงซื้อให้ตามที่คุณต้องการ แล้วก็เป็นอย่างที่คิด พอเห็นอาหารกวงพะเนินเป็นภูเขาตรงหน้า ลุคก็อดทำหน้าซ็อกไม่ได้

“แจกยอง นายกินแบบนี้ทุกวันหรือ...”

เขาถามแจกยองที่นั่งอยู่ข้าง ๆ

“อืม”

แจกยองตอบสั้น ๆ ก่อนดูดมิลก์เชคอีกใหญ่แล้วพูดกับจีซอนที่นั่งตรงข้าม

“เลิกถ่ายแล้วกินสักทีเถอะครับ”

“อืม ถ่ายเสร็จแล้ว”

ทั้งที่ตอบมาแบบนี้ แต่จีซอนก็ยังไม่ยอมวางกล้อง แจกยองจึงเหลือบมองกล้องก่อนหยิบเฟรนช์ฟรายส์ชิ้นหนึ่งจิ้มซอสมะเขือเทศจนชุ่มแล้วพยายามป้อนเข้าปากจีซอน

“เฮ้ย อะไร ทำอะไรเนี่ย อยาลี” จีซอนรีบเอนตัวไปด้านหลังทันที แม้จะตกใจเพราะมีกล้องอยู่ แต่จริงๆ เขาตกใจเพราะลูกกำลังจ้องมองจากอีกฝั่งมากกว่า

“ก็บอกให้เลิกถ่ายไปครั้น”

แจกยองพูดด้วยท่าทางนิ่ง ๆ ก่อนยัดเฟรนช์ฟรายส์ที่เมื่อครู่พยายามป้อนจีซอนเข้าปากตัวเองพลางยิ้ม

“นายนี่มันจริงๆ เลย...”

จีซอนถอนหายใจ สูดหายใจยอมปิดกล้อง ขึ้นพยายามถ่ายต่อ ควอนแจกยองคงจะเอาแต่แก่งกันและไม่ให้ความร่วมมือ ดังนั้นเขาจึงยอมแพ้และเก็บกล้องลงกระเป๋า ตอนนั้นเองแจกยองก็ถามขึ้นมาราวกับสงสัย

“ผมต้องถ่ายไปด้วยหรือเปล่าครับ”

“ไม่ต้อง”

“ทำไมอะ นี่มันรายการที่ผู้จัดการส่วนตัวกับแขกรับเชิญออกด้วยกันนี่ครับ งั้นผมก็ต้องถ่ายไปด้วยสิ”

“นี่ ต่อให้ออกรายการกันทั้งคู่ แต่ตัวหลักคือแขกรับเชิญ ใครเขา

จะอยากดูชีวิตเดี่ยวของผู้จัดการส่วนตัวกันล่ะ”

พอบอกให้เลิกพูดจากรั้วสระแล้วรีบ ๆ กิน แจกของก็สบถว่าให้ตายเถอะ พลังคาบหลอดมิลก์เชคอีกครึ่ง ลูกมองแจกของด้วยความตกตะลึงเล็กน้อย ก่อนจะรวบรวมความกล้าแล้วพูดออกมา

“นี่ ฉันก็ขอเรียกว่า...พี่ด้วยได้หรือเปล่า”

แจกของหันมองลูกด้วยสีหน้าเหมือนกำลังถามว่าอะไรนะ สายตาของเขาทำให้ใบหน้าของลูกร้อนผ่าวอย่างฉับพลัน

“ถ้าฉันเรียกว่าพะ...พี่แจกของ...”

“ไม่เอา ไม่ให้เรียกแบบนี้”

แจกของหันกลับโดยไม่ยอมฟังลูกพูดจนจบ

“ทำไมล่ะ...”

ลูกถามด้วยความสับสนเพราะไม่เห็นว่าอีกฝ่ายจะปฏิเสธ

“ไม่ชอบ”

แจกของแคะท่อแสมเบอร์เกอร์พลงตบสั้น ๆ

ลูกไม่รู้ว่าทำไมอีกฝ่ายถึงไม่ชอบจึงมีท่าทางงุนงงยิ่งกว่าเดิม หลังจากตระหนักได้ว่าตัวเองถูกปฏิเสธจึงนั่งคอตก จีฮอนเห็นท่าทางหมดอาลัย-ตายอยากของเขาแล้วรู้สึกสงสาร เลยพูดเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“แจกของอายุมากกว่าหนึ่งปีไซ้ไหมครับ ปกติที่เกาหลีถ้าอายุห่างกันแค่ปีเดียวก็ไม่ค่อยเรียกว่าพี่กันหรอก”

พอเห็นจีฮอนพูดเรื่องกลับดำเป็นชาวที่ทำให้ผู้นับถือลัทธิขงจื้อกว่าสิบล้านคนในประเทศนี้ซ็อกเพียงเพราะต้องการปลอบใจชาวต่างชาติที่ไม่รู้เรื่องอะไร แจกของก็ขมวดคิ้ว

“พี่อยู่คนละเกาหลีกับผมเหอะครับ”

จีฮอนเตะเท้าแจกของใต้โต๊ะเป็นการบอกให้เงียบ ๆ

“จะว่าไปลูกพูดเกาหลีเก่งมากเลยนะ” จีฮอนพูดพลงเปิดกล่องน้กเก็ตของตัวเอง “สำเนียงดีมากจนรู้สึกประทับใจทุกครั้งที่ได้ยินเลยครับ ท่าทางคงจะตั้งใจเรียนมากสินะ”

โชคดีที่คำชมของจีฮอนทำให้ลูกหายซีมและยิ้มขึ้น ๆ ก่อนเล่าเรื่องราว

ตอนที่ตัวเองเรียนภาษาเกาหลีอย่างตะกุกตะกัก ระหว่างที่จีฮอนเออออและ ฟังอีกฝ่ายอย่างตั้งใจ แจกยงกลับไม่พูดอะไรสักคำ ยังกินแฮมเบอร์เกอร์ และหยิบเฟรนช์ฟรายส์เข้าปากด้วยสีหน้าไร้อารมณ์เหมือนไม่สนใจเรื่องของคุณแม่แต่ชนิดเดียว

“เพราะงั้นโนอาห์เลยอวดว่าตัวเองรู้ภาษาเกาหลีแล้ว แล้วบอกว่า ผมไงนะครับ”

“โนอาห์ขอบพูดอะไรไปอยู่แล้วนี่ครับ”

คำพูดของจีฮอนทำให้ลูกหัวเราะออกเสียง

“ถึงอย่างนั้นโนอาห์ก็เป็นคนดีนะครับ แต่โง่กับนิสัยไม่ดี”

ลูกที่ชมโนอาห์ด้วยคำพูดที่ไม่ปะติดปะต่อกันน่าจะอยากบอกว่าโนอาห์ เป็นคนซึ่แก๊งมากกว่า จีฮอนจึงตอบว่าผมรู้ครับและช่วยเสริม

“คงเพราะเป็นคนตรงไปตรงมาเกินไป แต่ไม่ใช่ว่านิสัยแยอะไร รอคครับ เขาว่าน้ำแข็งและตั้งใจ ถือเป็นนักกีฬาที่สุดยอดเลยนะครับ”

ลูกพยักหน้ากับคำพูดของจีฮอน จากนั้นก็พูดด้วยท่าที่ระมัดระวัง เล็กน้อย

“ฮันนี่ก็เคยเป็นนักกีฬาวายน้ำนี่ครับ ตอนนี่ไม่เป็นแล้วเหรอ”

ดูจากที่อีกฝ่ายรู้กระทั่งประสบการณ์การเป็นนักกีฬาที่จีฮอนไม่เคย พูดถึง ท่าทางคงได้ฟังเรื่องราวต่างๆ มาจากโนอาห์เยอะเลยสินะ

โนอาห์พูดถึงขนาดไหนกัน จะบอกว่าตัวเอกในคลิปการแข่งขัน ซิงแฮมป์โลกที่เบอร์ลินที่แจกยงวนดูบ่อยมากคือเขาหรือเปล่า ทั้งเรื่อง ที่ตอนนี้แจกยงก็น่าจะยังทำแบบนั้นอยู่ รวมถึงความจริงที่ว่าเขาเป็น โอเมก้าด้วย

จีฮอนนึกย้อนถึงบทสนทนาที่เคยคุยกับโนอาห์ช่วงการแข่งขัน แพนแปซิฟิกที่ละเรื่องพลางตอบกลับ

“ไม่เป็นแล้วครับ ออกจากวงการแล้วนะ”

จีฮอนกลัวว่าลูกจะไม่เข้าใจคำว่าออกจากวงการ จึงเสริมด้วยคำว่า retire และ farewell เพิ่มเข้าไปด้วย

“งั้นทำไมไม่มาเป็นโค้ชล่ะครับ”

เหมือนอีกฝ่ายสงสัยว่าหลังออกจากวงการแล้วทำไมไม่เลือกทำงานใน เอเจนซีแทนที่จะมาเป็นผู้ฝึกสอน วิธีพูดที่ตรงไปตรงมาและไม่คล่องแคล่ว คล้ายเด็กที่พูดตามความคิดในหัวของตัวเองไม่ทัน ทำให้จิสอนยิ้มโดยไม่รู้ตัว

“ไม่ใช่ทุกคนจะเป็นโค้ชได้นะครับ

“ต้องให้คนที่สอนเก่งเหมือนโอลิเวอร์เป็นสิ” จิสอนพูดไปยิ้มไป  
“ผมสอนใครไม่ได้หรอก”

ลูกเผยปากเหมือนอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่แจกของกลับพูด ขึ้นมาก่อน

“พี่น่าจะทำได้ดีนะครับ”

*นึกว่าไม่ได้ฟังซะอีก แต่ฟังทุกเรื่องเลยสินะ*

“ควรให้คนแบบพี่เป็นโค้ชมากกว่า แทนที่จะเป็นพวกชอบตะคอก และด่าอย่างไม่มีเหตุผล ต้องเป็นคนที่เข้มงวดกับตัวเอง แต่ใจกว้างกับคนอื่น แบบพี่ แบบนี้นักกีฬาถึงจะยอมเชื่อฟัง”

พอแจกของเอ่ยชมกันด้วยสีหน้าจริงจัง จิสอนก็ยิ่งเขินเข้าไปใหญ่ แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าลูกนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม เขาจึงงใจพูดแก้เขิน

“นี่ ตอนนี้นายก็พูดได้ดี ถ้าฉันเป็นโค้ชขึ้นมาจริง ๆ นายคงมานั่ง บนหัวฉันและไม่ยอมฟังกันแน่ ๆ”

“เฮ้อ พูดอะไรเนี่ย”

แจกของถอนหายใจอย่างไม่อยากจะเชื่อ ก่อนพูดด้วยสีหน้าจริงจัง อีกครั้ง

“ไม่ได้พูดเล่นนะครับ พี่คือคนที่ผมเชื่อฟังมากที่สุด ถ้าไม่ใช่พี่ ผมก็ไม่ฟังใครทั้งนั้นครับ”

“เฮ้อ เอาไป ออกไปซื้อความละเอียดใจมาหน่อย”

พอจิสอนพูดพลางวางบัตรเครดิตบนถาดที่มีใบเสร็จจอยู่ แจกของ ก็รีบไปจริงๆ

“อันนี้ไม่ใช่บัตรของบริษัทใช่ไหมครับ เอาไปใช้ได้เลยเหรอ”

“ไม่ได้”

จิสอนรีบตอบแล้วแย่งบัตรเครดิตกลับคืนมา



“อะไรเนี่ย ให้แล้วแย่งคืนไปเนี่ยนะ ใจแคบจริงๆ” อีกฝ่ายพูดพลางทำปากย่นปากยาว จนจีฮอนเกือบพูดไปว่ายอดบัตรเครดิตของเขาพุ่งสูงเพราะที่นอนที่อีกฝ่ายทำพังนั่นละ

โชคดีที่เขาหุบปากได้ทันเพราะสบตากับลูกก่อนที่จะพูดอะไรออกมา ตอนนั้นเองลูกรักก็พูดราวกับรอคอยเวลานี้อยู่แล้ว

“คือว่า ฮันนี่ ตอนนี่ เอ่อ มีคะ...คนที่ชอบ ไมลีสี่ มีเกิร์ลเฟรนด์ หรือเปล่าครับ หรือไม่กี่บอยเฟรนด์”

คำถามที่ถามขึ้นกะทันหัน ทำให้จีฮอนไม่มีจังหวะได้ตกใจ

“นายจะอยากรู้เรื่องนั้นไปทำไม”

แจกยองพูดพลางขยี้กกระดาดห่อแฮมเบอร์เกอร์ พอแจกยองเป็นคนตอบทั้งที่คนถูกถามคือจีฮอน ลูกก็สะดุ้งจนไหล่กระตุก

“แค่ แค่เห็นว่าฮันนี่หล่อ...เท่...”

แจกยองพูดอย่างเย็นชาพลางจ้องลูกที่พูดตะกุกตะกักกว่าปกติ

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับนายล่ะ”

คำพูดที่ทั้งเย็นชาทั้งดูดีทำให้สีหน้าของลูกเหมือนถูกแซ่แข็งทันที พอเห็นลูกก้มหน้าด้วยใบหน้าซีดเผือด จีฮอนก็ไม่ค่อยสบายใจและยิ่งสงสัยเพราะเหมือนจะรู้ว่าทำไมลูกถึงถามเขาแบบนี้

จริงๆ แล้วเรื่องที่ลูคอยากถามคือความสัมพันธ์ของพวกเขาต่างหาก อีกฝ่ายคงอยากถามว่าทั้งสองคนคบกันอยู่หรือเปล่า แต่เพราะไม่กล้าถามออกมาตรงๆ และกังวลว่าจะเป็นคำถามที่เสียมารยาท จึงเลือกถามจีฮอนแบบอ้อมๆ แทน

ถ้าตอบกลับไปว่าไม่มีแฟนหนุ่ม อีกฝ่ายจะสบายใจขึ้นหน่อยหรือเปล่านั้น จีฮอนคิดพลางมองลูกที่ยังทำท่าทำหมดอ้ายตายอยากก็ยิ่งสงสัยใช่แล้ว บางทีลูกอาจถามเพราะคาดหวังคำตอบแบบนั้น ถ้าบอกว่าไม่มีแฟนหนุ่มก็หมายความว่าไม่ได้มีความสัมพันธ์ทำงานองนั้นกับแจกยอง

แต่ว่า...

“ทำไมครับ ถ้าบอกว่าไม่มี จะแนะนำใครให้ผมเหรอ”

จีฮอนถามยิ้มๆ

“หรือว่าลูกอยากเป็นบอยเฟรนด์ของผม”

เขาตั้งใจพูดล้อเล่นเพื่อคลายบรรยากาศน่าอึดอัดนี้ แต่ดูเหมือนจะทำให้ลูกตกใจมากกว่าเดิม

“ไม่ครับ เป่ล่านะครับ! ไม่ใช่อย่างนั้นครับ!”

ลูกลุกพรวดจากเก้าอี้แล้วรีบยกมือทั้งสองข้างขึ้นมาโบกปฏิเสธ

“ผมรู้ครับ ล้อเล่นนะ”

จีฮอนพลอยตกใจไปด้วย

“ขอโทษนะครับ พอดีผมพูดเล่นนะ”

พอส่งอเมริกาโนเย็นที่ยังไม่ได้แตะสักนิดให้อีกฝ่ายดื่มเพื่อให้ใจเย็นลง ลูกก็รีบวิ่งไปอย่างลนลานแล้วทิ้งตัวลงนั่งที่เดิม

โชคดีที่พอดื่มเครื่องดื่มเย็น ๆ ได้รับความเฟื้อนเข้าสู่ร่างกาย จิตใจของลูกก็ดูสงบลง จีฮอนรอให้อีกฝ่ายผ่อนคลายเต็มที่ก่อนจึงขอโทษดี ๆ อีกครั้ง

“ขอโทษนะครับ ผมคงล้อเล่นแรงไป”

“ไม่หรอกครับ! ไม่เป็นไร ผมผิดเองครับ”

ลูกคงคิดว่าตัวเองตีโพยตีพายเกินไป จึงได้แต่ก้มหน้ามองโต๊ะด้วยใบหน้าเห่อแดงและไม่กล้าเงยหน้า ทำทางที่เหมือนเด็กนั่งคอตตกทำให้จีฮอนไม่สบายใจเอาซะเลย

“ไม่หรอก ไม่ใช่ความผิดของลูก ผมพลาดเองครับ จริง ๆ นะครับ”  
จีฮอนพูดเป็นเชิงปลอบโยนเพราะอยากทำให้ลูกสบายใจขึ้น

“ที่จริงนี่เป็นนิสัยเสียของผมเองแหละครับ พอดีผมติดนิสัยชอบเปลี่ยนเรื่องเวลาถูกคนที่รู้จักกันผ่านงานมาถามเรื่องส่วนตัวนะ ถึงวันนี้พวกเราจะคุยกันเยอะและสนิทกันขึ้นมานั่นก็จริง แต่ยังไม่ถึงขั้นที่ลูกรู้จักเป็นผู้ช่วยของโอลิเวอร์นี่ครับ ผมน่าจะ...ยังอายที่จะคุยเรื่องส่วนตัวนะครับ”

พอค่อย ๆ อธิบายอย่างใจเย็นราวกับอธิบายให้เด็กประถมฟังว่าไม่ใช่ความผิดของอีกฝ่าย เขาแค่พยายามเปลี่ยนเรื่องเพราะอายที่จะคุยเรื่องส่วนตัวก็เลยล้าเส้นไปแบบนั้น ลูกเหมือนจะเข้าใจทันทีจึงพยักหน้าแล้วตอบกลับ

“ครับ ๆ ขอโทษนะครับ ต่อไปผมจะถาม ไม่สิ ไม่ ไม่ถามแล้วครับ”

คล้ายว่าลูกเพิ่งคิดได้ว่าคำถามของตัวเองไม่เหมาะสม แต่พอเห็น

อีกฝ่ายขอโทษด้วยสีหน้าราวกับจะเป็นจะตายขนาดนั้น จีฮอนก็ไม่สบายใจอยู่ดี พอเห็นลูกทำตัวไม่ถูกกับเรื่องที่ไม่ได้หนักหนาอะไร ต่างจากพวกที่ทำผิด แต่กลับไว้วางใจเสียงดังที่เคยเจอมาตลอด เขาก็รู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา จีฮอน รู้สึกผิดเพราะคิดว่าตัวเองทำตัวอ่อนไหวมากเกินไปจนทำให้อีกฝ่ายอับอาย จึงรีบพูดขึ้น

“ไม่เป็นไร จะถามก็ได้ครับ” จีฮอนยิ้มด้วยสีหน้ากระดากอาย “แต่ไว้ค่อยถามตอนที่เราสนิทกันมากกว่านี้นะครับ

“แล้วเดี๋ยวผมจะตอบ” จีฮอนยังคงยิ้มเหมือนเดิม

“บาย! ขอขอบคุณนะครับ เจอกันพรุ่งนี้ครับ ไว้เจอกันใหม่ นะครับ!”

พลองจากรถ ลูกก็รีบคำบอกลา ทั้งโบกมือทั้งโค้งให้

“พักผ่อนให้เต็มที่ แล้วเจอกันพรุ่งนี้นะครับ”

จีฮอนมองลูกวิ่งเข้าไปในโรงแรมอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเลื่อนกระจกรถขึ้น และสตาร์ทรถอีกครั้ง จู่ๆ แจกยong ที่นั่งด้านข้างก็พูดออกมา

“พี่หว่านเสน่ห์ใส่คนอื่นง่ายเหมือนหายใจจริง ๆ เลยนะครับ”

“ฮะ?”

คำพูดที่ไม่มีปี่มีขลุ่ยทำให้จีฮอนลืมหึบคั่นแรงและหันไปมองคนข้างกาย แจกยong ไม่ได้มองเขา เจ้าตัวเท่าศอกกับชอบหน้าตาต่างแล้วมองไปข้างหน้าพลางพึมพำอย่างไม่ตั้งใจ

“ลูกตั้งสติไม่ได้เลยนะนั่น”

...ไอ้หมอนี่มีตาไว้ประดับใบหน้าอย่างเดียวหรือ หรือมีเอาไว้แค่ใส่แว่นตาวัยน้ำ

“นี่ หมอนั้นมาถึงเกาหลีเพื่อเจอนายนะ คิดว่าถ้าฉันหว่านเสน่ห์แล้วเขาจะตกหลุมรักฉันหรือไง” พอพูดจบจีฮอนก็ออกรถ แจกยong จึงหันหน้ามามอง

“เขาบอกแบบนั้นหรือครับ”

“ไม่ได้บอก”

“แล้วมีหลักฐานอะไร” แจกยong ทำหน้าเหมือนไม่รู้เรื่องนั้นเลยสักนิด

“ไม่ได้เข้าใจผิดอะไรอยู่ใช่ไหมครับ ตอนอยู่ออสเตรเลีย ผมไม่ค่อยสนิทกับเขาเลยนะ คุณกันแค่ไม่ก็ตัวเอง”

ตอนอยู่ที่อิสตันบูลก็ไม่ได้สนิทกับนายเหมือนกันนี่ คุณกันแค่ไม่ก็ตัวเองด้วย

...แม้จะนึกถึงคำพูดนี้เป็นอย่างแรก แต่ก็ไม่ได้พูดไป เขาแค่ไม่อยากพูด ไม่อยากเอาเรื่องของพวกเขามาข้องเกี่ยวกับสถานการณ์นี้

เพราะแบบนี้จึงฮอนจึงถอนหายใจแล้วพูดขึ้น

“รักข้างเดียวก็คือรักข้างเดียว เพราะไม่ได้พูดออกไปและรู้สึกอยู่กับคนเดียวถึงเรียกว่ารักข้างเดียวไง เหมือนเขาจะเรียนภาษาเกาหลีเพราะนายด้วยนะ”

“ไม่ใช่ว่าเขาเรียนที่โรงเรียนเฉยๆ เหมอครับ”

“ไม่เหมอครับ เขาบอกว่าเรียนมาหนึ่งปีที่ศูนย์กวดวิชา”

“ทำไมพี่ถึงรู้ดีขนาดนั้นล่ะครับ...”

สายตาของแจกยองคมกริบ ปฏิกริยาที่เหมือนแฝงไปด้วยความหมาย ทำให้ฮอนตะโกนออกมาอย่างไม่อยากเชื่อ

“ก็ก่อนหน้านี้เขาบอกนี่!”

พอถามไปว่านายมัวแต่ฟังอะไรอยู่ แจกยองถึงได้ทำสีหน้าว่าเป็นอย่างนั้นเหมอ

นึกว่าจะฟังทุกอย่างแต่ทำเป็นไม่ได้ฟังซะอีก ดูเหมือนจะไม่ได้ฟังจริงๆ ด้วยแฮะ

“ไม่รู้ครับ จะบอกหรือไม่บอกก็ช่างเถอะ”

แจกยองพิมพ์คำ ก่อนจิบกาแฟกับไม่พอใจ พอเห็นท่าทางเย็นชาแบบนี้ก็ทำให้ฮอนคิดว่า ‘ลุดชอบหมอนี่ที่ตรงไหนกันแน่’ แต่อ้าปากก็เลือกพูดแต่คำพูดทำร้ายจิตใจ ทักชะการอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นศูนย์ นอกจากหน้าตากับหุ่นแล้วก็ไม่มီးอะไรดีเลยแท้ๆ อ้อ แนนอนว่าวายน่าเก่ง แล้วก็เท่อยู่นิดๆ น่ารักอยู่น้อยๆ แต่นอกจากนั้นก็ไม่มีอะไรดีแล้วจริงๆ

ว่าแต่...แค่นั้นก็พอแล้วไม่ใช่เหมอ

ขณะที่ฮอนครุ่นคิดด้วยความสับสน จู่ๆ แจกยองก็พูดขึ้นอีก

“พี่ ผมบอกไว้ก่อนนะครับ อย่าคิดทำอะไรเรื่องผมกับลูกเขียว”

คำพูดที่ออกมาปบบบทำให้จิฮอนร้องสะพลางทำตาโต

“ฉันดูชอบยุ่งเรื่องของคนอื่นขนาดนั้นเลย?”

“แทนที่จะบอกว่าชอบยุ่งเรื่องคนอื่น พี่ดูเป็นคนมีความรับผิดชอบในเรื่องแปลกๆ เกินไปมากกว่านะครับ ผมพูดเพราะกลัวพี่จะบอกว่าหมอนั้นเหมาะสมกับผมแล้วผลักไล่กันนะ”

“ไม่หอรอกน่า”

จิฮอนเสแสร้งยิ้ม

“ฉันไม่ใช่คนที่นึกถึงคนอื่นมากขนาดนั้นหอรอก”

พอบอกไปว่ารู้จักตัวเองดี แจกยongก็เฝ้าคางกับหลังมือแล้วมองจิฮอนก่อนพูดขึ้น

“พี่ไม่ค่อยรู้นิสัยของตัวเองจริง ๆ ด้วย”

“ก็บอกว่านายเข้าใจผิดไป”

“ไม่ใช่หอรอกครับ ผมเขียนวิทยานิพนธ์เรื่องพี่ได้เลยนะ”

แจกยongพูดอย่างหนักแน่น

“ไม่ต้องดูก็รู้ว่าถูกปิดตกตั้งแต่หัวข้อ”

จิฮอนพูดพลางหัวเราะเยาะเต็มที แต่พอคิดอย่างถี่ถ้วนแล้วก็รู้สึกได้ว่าต่อไปคงอนแจกยongไม่รู้นิสัยของเขา ร้อยเปอร์เซ็นต์ ก็น่าจะมองได้ทะลุปรุโปร่งสักครั้งหนึ่ง ถ้าเป็นเมื่อสองเดือนก่อน ไม่น่า เมื่อหนึ่งเดือนก่อน แนวโน้มที่เขาจะเชียร์ให้อีกฝ่ายไปได้สวยกับลูกคงสูงมาก ๆ

เพราะตอนนั้นเขาเอาแต่คิดทั้งวันว่าต้องทำอะไรแจกยongถึงจะเบื่อกัน หากทำแบบนี้อีกฝ่ายจะยอมห่างจากเขาหรือเปล่า ต่อให้ไม่ใช่ลูก แต่เป็นคนอื่น จิตใจของเขาครั้งหนึ่งคงกระตุ้นให้บอกอีกฝ่ายไปว่า นายช่วยไปวุ่นวายกับคนคนนั้นแทนได้ไหม

แต่พอเห็นลูคววันนี้เขากลับไม่คิดแบบนั้นแม้แต่คนเดียว แถมตอนที่ถูกถามว่ามีแฟนหนุ่มหรือเปล่า เขาก็ไม่ได้ปฏิเสธเพราะกลัวว่าแจกยongจะรู้สึกแค้นแถมยังเฉไปเรื่องอื่นจนเกิดเหตุการณ์นี้ให้ไม่สบายใจอีก

และตอนนั้นเอง